

Humberto Tan

‘Vaderschap betekent voor mij twee dingen: onvoorwaardelijke liefde en verantwoordelijkheid’

Hij presenteert de Wedstrijden op Tien en is ook regelmatig te horen op radio 538. Daarnaast exploiteert hij zijn eigen kledinglijn Humberto en is hij actief als fotograaf – Humberto Tan (41) is een man met vele talenten “Ik ben een levensgenieter, een optimist met een flexibele geest.”

Met een ontwapenende glimlach komt hij de bruine kroeg in Amsterdam binnen, Humberto Tan himself. Gestoken in een stijlvolle donkerblauwe blazer met vijf koperkleurige *Kissings buttons* (kenmerkend voor zijn kledinglijn), wit poloshirt, spijkerbroek en Puma sneakers. Hij bestelt een colaatje. “Ik ben net wéér vader geworden,” zegt hij direct aan het begin van het gesprek. “Van een zoontje, Benjamin. mijn derde kindje.” Op de achtergrond is het nummer *It’s just a heartbreak away* van Sharon Kips te horen. Humberto en zijn vrouw Ineke hebben al twee

dochters, Isa (10) en Julia (7) “Een meisje was net zo welkom geweest,” verzekert hij. “Ja, weer de luiers in, hè?” hij lacht en wrijft in zijn handen. Is hij blij dat zijn naam nu wordt voortgezet? “Mijn naam? Mijn vlees en bloed wordt voortgezet. Het is belangrijker dat hij de nachten doorslaapt!” (Schaterlacht.) “En als hij maar een fractie zo leuk is als mijn dochttertjes ben ik al gelukkig. Ik heb écht twee lieve meisjes. Ze vinden het spannend dat ze er een broertje bij hebben gekregen. Ze zijn trots op hem, tijdens de zwangerschap spraken ze ook tegen hem.” →

‘Ik focus me op het positieve, het helpt me om sterk te zijn in moeilijke tijden’

Zijn dochters typeert hij als ‘open, spontaan en betrokken’. “Ze zijn beiden betrokken bij hun omgeving en de wereld. Papa dat is toch niet eerlijk?, zeggen ze vaak tegen me als ze vinden dat iets niet door de beugel kan. Die betrokkenheid is een weerslag van hoe Ineke en ik in het leven staan. Ik heb wel eens gelezen dat kinderen tot hun twaalfde jaar worden gevormd door wat de ouders zeggen en doen. Vanaf hun twaalfde en achttiende krijgen ze hun eigen karakter. Daarna verandert het niet meer. Op dit moment heeft Julia meer mijn uiterlijk en Isa mijn karakter. Isa is onbevangen of ze nou in een grote of kleine groep is, terwijl Julia langer de kat uit de boom kijkt.”

Dat zijn kinderen maatschappelijk betrokken zijn, is niet verwonderlijk. Humberto is ambassadeur van het Rode Kruis en bestuurslid van *Suriprofs*. Een voetbalelftal dat bestaat uit spelers met een Surinaamse achtergrond. Een keer per jaar spelen ze een wedstrijd tegen de kampioen van de eerste divisie. Het is inmiddels het zevende jaar dat *Suriprofs* de competitie aangaan. Dit jaar, in mei, was Jong Oranje de tegenstander. Het geld dat door de wedstrijden wordt ingezameld, gaat naar goede doelen in Suriname. “Vorig jaar kwamen er 30.000 man naar het Olympisch stadion om naar de wedstrijd te kijken. Mijn kinderen vragen dan wat ik met het ingezamelde geld ga doen, om wat voor goede doelen het gaat en waarom ik het doe. Ze groeien op met het besef dat het goed is ook wat voor anderen over te hebben.”

Kopje

Ineke vindt hij een sterke en lieve vrouw die veel voor haar gezin over heeft. Haar baan als account director was niet meer te combineren met de opvoeding van de kinderen, en hij is veel van huis weg voor zijn werk. Daarom besloot ze voor zichzelf te beginnen: een groothandel in kinderkleding en speelgoed, van het merk *Miss NL*, dat in zo’n zestig winkels verkocht wordt. “Dat was in 2003, ongeveer tegelijkertijd met de start van mijn kledinglijn. We hebben dus allebei een drukke baan, en dat betekent érg veel plannen.”

Vaderschap

Zelf is hij zonder vader opgegroeid. Maar dat gemis heeft hij nooit gevoeld, want zijn moeder was beiden: moeder én vader. “Maar ik kén mijn vader wel, ik heb hem ontmoet in Suriname. Ik zal alleen niet ‘papa’ tegen hem zeggen. Vaderschap betekent voor mij twee dingen: onvoorwaardelijke liefde en verantwoordelijkheid.” Verantwoordelijkheid, een woord dat hoog in het vaandel staat in huize Tan en dat zeer belangrijk is in de opvoeding van de kinderen. “Isa en Julia ruimen hun eigen kamer op. En ook als ze naar hockey gaan, pakken ze hun eigen spullen in en dragen die zelf. Hoe vaak hoor ik kinderen op het hockeyveld niet aan hun moeder vragen of die eraan gedacht heeft om hun hockeystick mee te nemen. Hoezo!, denk ik dan. Jij hockeyt, en jij moet voor je spullen zorgen - zelfredzaamheid heet dat.”

Zo is hij ook opgevoed. Verantwoordelijkheidsgevoel en zelfredzaamheid waren in zijn jeugd belangrijk. Zijn moeder voedde in haar eentje vier kinderen op, werkte fulltime en deed daarbij een Hbo-opleiding maatschappelijk werk in de avonduren. Was dat een zware tijd voor de kinderen? “Ik heb het nooit als een zware periode ervaren. Je kunt alles problematiseren. Mijn moeder werkte hard, s’ochtends vroeg de deur uit en s’avonds weer

thuis. Later ging ze studeren, waardoor wij kinderen thuis meer zelf moesten doen. Mijn moeder was een prachtige vrouw, daadkrachtig, maatschappelijk betrokken en politiek geïnteresseerd. Ze heeft ons geleerd om nooit economisch afhankelijk te zijn van een ander. Je moet je eigen boontjes doppen, zei ze altijd.”

Drie lege plekken

Zijn moeder overleed in 2004, ze was 69 jaar oud. En ook zijn broers Steve en Patrice zijn gestorven. Patrice was 32 toen hij in 1992 overleed aan de gevolgen van aids; Steve had een hersentumor en bezweek daaraan in 2005 op 49-jarige leeftijd. Hij mist ze nog elke dag, maar ervaart het verlies van zijn moeder als minder erg dan die van zijn broers. “Het is zo bedoeld dat je als ouder eerder sterft dan je kind.” Hij tuurt uit het raam en zegt dan: “Ik ben in staat om het verlies van mijn moeder en broers te accepteren, omdat ik niet terugkijk. Mijn broers zijn beiden na een ziekbed overleden. In de periode van hun ziekte ben ik intensief met ze omgegaan en heb ik alles gegeven. Het gevoel van ‘hadden we maar dit of dat gedaan’ heb ik niet. Ik heb wel mooie herinneringen aan ze.” Hij herneemt zich: “Ik ben een levensgenieter, een optimist met een flexibele geest. Ik heb geen idee-fixe. Ik focus me op het positieve, het helpt me om sterk te zijn in moeilijke tijden.”

Hij kijkt peinzend naar buiten, zijn hoofd steunend op wijsvinger en duim. Dan gaat hij verder. “Steve heeft echt geleden, hij heeft gevochten voor zijn leven. Toen de artsen hem hier hadden opgegeven, wilde hij als laatste redmiddel naar de binnenlanden van Suriname. Daar kreeg hij door algehele verzwakking een ontsteking aan zijn been. Ik ben blij dat mijn moeder zijn dood niet heeft hoeven meemaken. Ze was Patrice al kwijtgeraakt en nu zou Steve volgen. “Ik was blij voor hém dat hij is gegaan. Niet voor mezelf. Ik had verdriet om het verlies van mijn broer, maar voelde ook opluchting dat er een einde was gekomen aan zijn lijden.” Van een gezin van vijf mensen zijn er nu twee over, hij en zijn oudere zus Palmira. Hoe voelt dat? Stilte. Dan: “De gezinssituatie is verstoord. Er ontbreken mensen die er horen te zijn. →

‘Het zijn niet de dure dingen die je gelukkig maken - uiteindelijk gaat het om de eenvoud van het leven’

Vooraf op feestdagen is het gemis groot. Toen ik veertig werd, heeft Ineke samen met de vrouw van een vriend van mij een surprise party voor mij georganiseerd. Er waren tweehonderd mensen aanwezig, maar er ontbraken drie. Drie lege plekken, en dat zal nooit meer anders zijn. Dat doet pijn.”

Volgens Surinaams gebruik kwamen gedurende acht dagen voor de begrafenis van zijn moeder en twee broers familieleden en vrienden langs om te zingen, praten en bidden. “Dat is een warm gevoel. Zowel tijdens de uitvaart van mijn moeder als die van Steve heeft Manoushka Zeegelaar, een Surinaamse zangeres, het lied *Safri* (zachtjes) gezongen. Een lied dat ze zong in de musical *de Koningin van Paramaribo* tijdens de uitvaartplechtigheid van de koningin. Mijn moeder vond het een van de mooiste liedjes uit de voorstelling. Toen Steve Manouschka het *Safri* hoorde zingen, wilde hij dat ook op zijn begrafenis. Dat was een emotioneel moment.” Zijn blik is op het oneindige gericht. Dan zegt hij: “Alle drie de keren was er een combinatie van het stichtelijk woord en live muziek. Het waren mooie uitvaarten.”

Fotografie

Heeft hij op persoonlijk vlak stormen moeten doorstaan, professioneel gezien verloopt zijn leven voorspoedig. Zo exploiteert hij niet alleen zijn eigen kledinglijn, maar is hij ook actief als fotograaf. Zijn eerste fotoboek maakte hij voor het Rode Kruis, ‘t *Kleine Verschil*. “Toen ik werd gevraagd om ambassadeur van het Rode Kruis te worden, wilde ik dat niet alleen in naam zijn. Ik wilde echt wat doen voor de organisatie en kwam op het idee om een fotoboek te maken over een aantal van hun projecten.” Naast de fotografie verzorgde Humberto ook de teksten van het fotoboek en ging hij op zoek naar een uitgever.

Hij bezocht enkele projecten van het Rode Kruis en maakte er foto's. Zo ook 't Kleine Verschil, een project met meervoudig gehandicapte kinderen, waar ook autisten bij zitten. “Voordat ik deze kinderen goed kon fotograferen, moest ik eerst contact met ze zien te maken. Ik zat van half elf 's ochtends tot ongeveer vijf uur in de middag

in zo'n instelling om te fotograferen. Het zijn drieluiken geworden. In het fotoboek zit veel tijd en eigen geld, maar dat deert hem niet. Hij had het er graag voor over. “Fotografie is een van mijn passies. Foto's maken van mensen, een straatbeeld, reportages, documentaires, dat ligt mij.” ‘t *Kleine Verschil* leidde tot een opdracht om het straatbeeld in de Watergraafmeer te fotograferen aan de hand van het thema *Mens, Werk en Dier*. Zijn foto's werden tentoongesteld tijdens de Rode Loper, een festival in diezelfde buurt.

Kopje

Zijn fotografie en kledinglijn symboliseren wie hij is, zegt hij. “Ik ben iemand die initiatieven ontplooit. Ik stel mezelf een doel en werk daar naar toe. Tijdens een project op vmbo scholen vroegen leerlingen in wat voor auto ik rij, want het zou me allemaal komen aanwaaien. Zijn jullie bereid om vier uur 's ochtends op te staan om naar je werk te gaan?, vroeg ik ze.” Hij kijkt verontwaardigd. “Om iets te bereiken, moet je bereid zijn om hard te werken.”

In oktober loopt hij de marathon in Beijing. Die van New York heeft hij ook al eens gelopen. “De marathon lopen op het parcours waar de Olympische Spelen worden gehouden, dat is pas mooi. Op 8 augustus 2008 om acht over acht beginnen de sportwedstrijden!” Op uitnodiging van een bedrijf zal hij er dan ook bij zijn om interviews af te nemen van sporters. Hij verheft zijn stem en recht zijn rug: “Het is het móóiste sportevenement dat er is.” Olympische (mannelijke) kampioenen kun zich dan ook verheugen op een echt *Humberto* outfit. Zo werden Theo Bos, kampioen wielrennen, Guillaume Elmont, kampioen judo en anderen al verblijdt met een pak, shirt, schoenen en das van zijn kledinglijn.

Ook bij tegenslag blijft Humberto Tan fier en monter in het leven staan. Van de levenslessen die hij heeft gehad, heeft hij niet geleerd, zegt hij. Het waren meer bevestigingen voor hem. “Ik keek onlangs naar een documentaire over China. De arbeiders werkten 22 uur per dag en kregen pas om drie uur 's nachts te eten, wat weer van hun loon werd afgetrokken. Ze hadden geen recht op pauzes. Op een gegeven moment kwam er een meisje in beeld met een goudvis in een heel klein viskommetje in haar hand. Die had ze van haar loon van 20 euro per maand gekocht. Ze keek in het viskommetje en sprak tegen de goudvis: *O, wat ben ik jaloers op jou. Jij kunt af en toe lekker niks doen en eten*. Dit meisje dacht niet aan een grote auto, nee, kon ze af en toe alleen maar zélf bepalen wat ze met haar tijd wilde doen. Zo simpel ligt het ook voor mij. Het zijn niet de dure dingen die je gelukkig maken - uiteindelijk gaat het om de eenvoud van het leven. Mijn levensles is: geniet van het leven.”

1965	geboren in Suriname
1991	rondt rechtenstudie af en wordt presentator bij de AVRO
1994	werkt als presentator en bureauredacteur bij Studio Sport
2000	geeft 'Surinaamse Legioen' (eerste (voetbal)boek) uit
2002	wordt ambassadeur van het Rode Kruis
2003	lanceert eigen kledinglijn
2003	geeft 't Kleine Verschil' (fotoboek) uit voor het Rode Kruis
2005 -	werkzaam bij Talpa (tegenwoordig Tien)